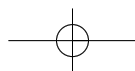
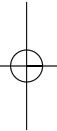
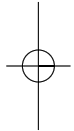
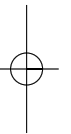
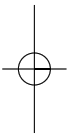
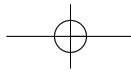

EN
Mathias
I
Amadou

A LA DESCOBERTA DE LA COOPERACIÓ AL DESENVOLUPAMENT

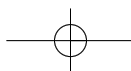

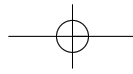

AVÍS IMPORTANT

Els continguts (text i il·lustracions) d'aquest llibre no reflecteixen necessàriament l'opinió de la Comissió Europea.
La reproducció total o parcial dels continguts d'aquesta obra només està permesa sota l'autorització clara i expressa de l'editor.

© Comunitats Europees

Aquest petit llibre explica un conte com els que a mi m'agradava explicar als meus dos fills.

Ara ells s'han fet grans i jo sóc el Comissari Europeu de **cooperació al desenvolupament i d'ajuda humanitària**.

Aquestes paraules us poden semblar una mica estranyes, però són molt importants.

El que volen dir és, simplement, que, com que tots vivim al mateix planeta, és just que els rics facin tot el que poden per ajudar els més pobres.

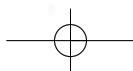
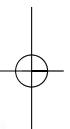
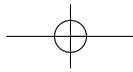

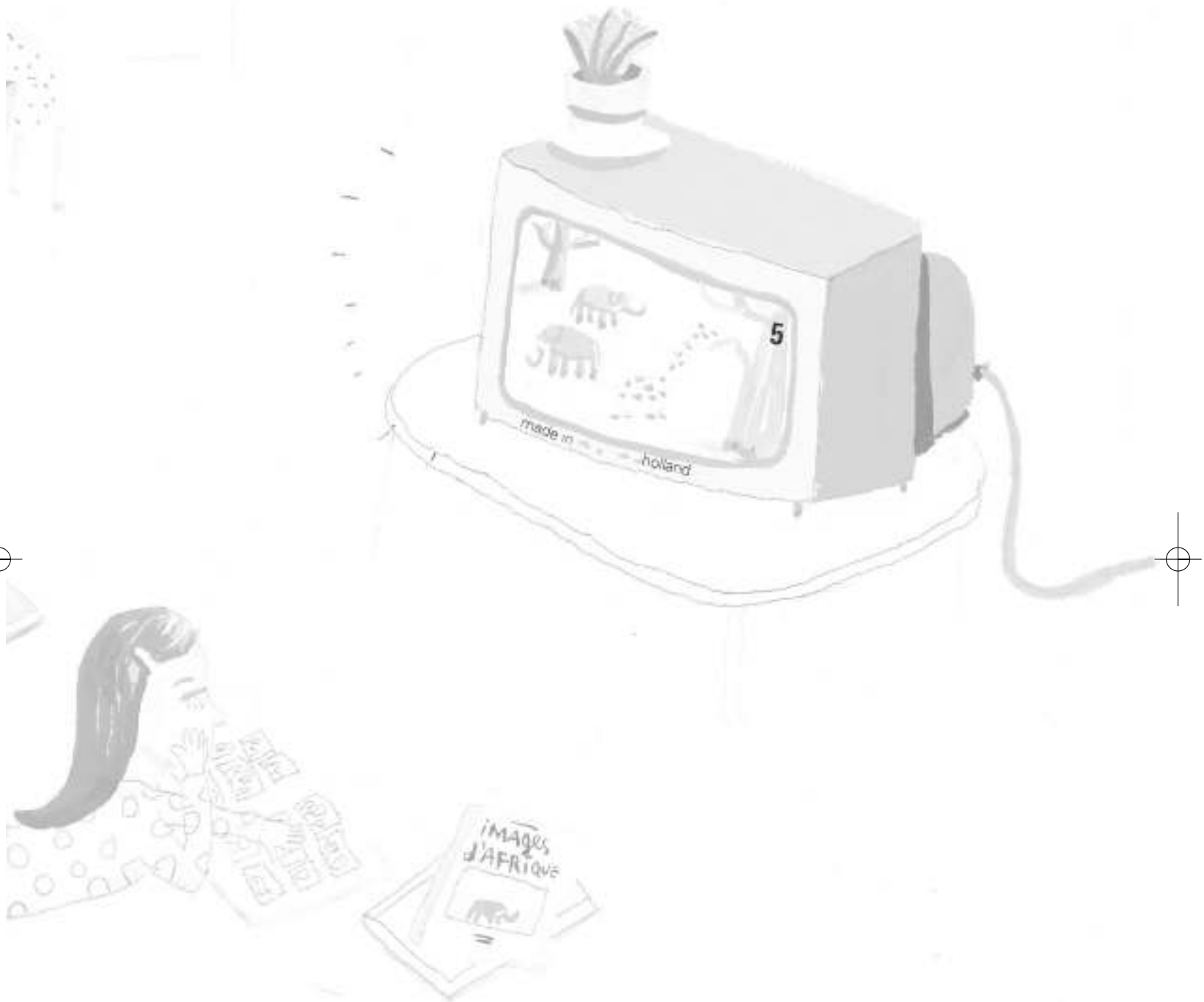
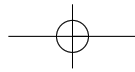
Quan hauràs acabat de llegir aquest conte potser ho comprendreu millor i voldreu ajudar d'alguna forma, igual que nosaltres els grans.

Louis Michel

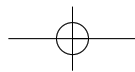
MEMBRE DE LA COMISSIÓ EUROPEA
RESPONSABLE DE DESENVOLUPAMENT I AJUDA HUMANITÀRIA

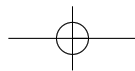

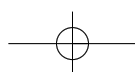
A en Mathias i a la seva germana Amélie els encanta mirar la televisió al vespre abans d'anar a dormir. Aquest vespre, hi ha un documental sobre els animals d'Àfrica.

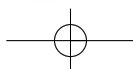
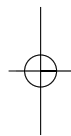
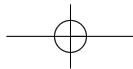
– T'imagines, Amélie, tots aquests elefants i girafes caminant en llibertat per tot arreu? Àfrica deu ser enorme!

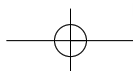
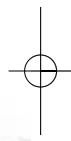
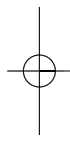
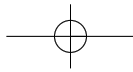

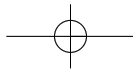
Aquella nit, en Mathias no va trigar ni dos segons a adormir-se i **va començar a somiar.** Somiava que era a l'Àfrica, però era molt estrany, perquè no s'assemblava gens a allò que havia vist per la televisió.

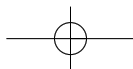

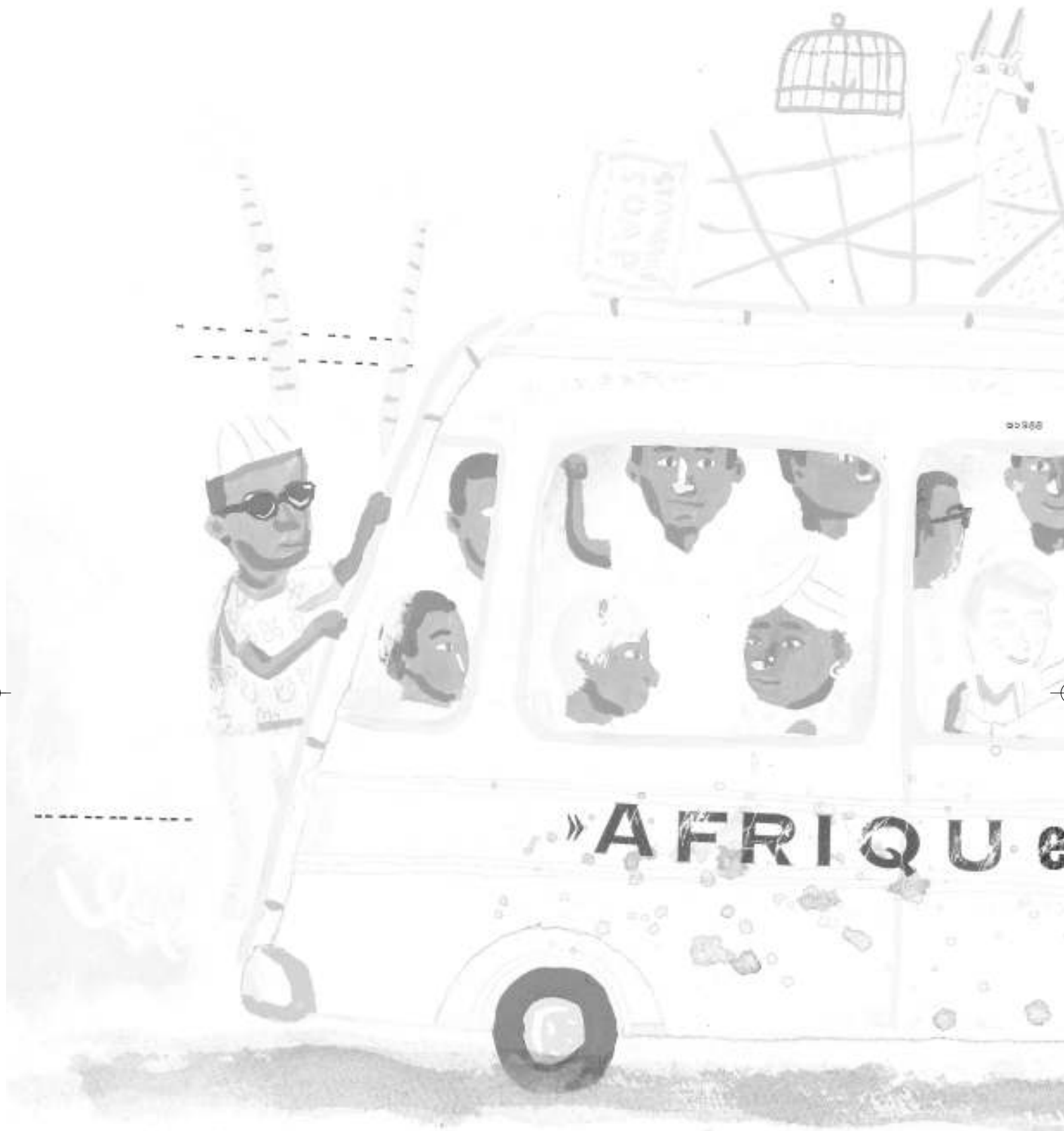
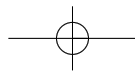

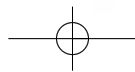

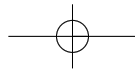
Somiava que es llevava descalç sobre la sorra. Com cada matí, esperava amb la motxilla a l'esquena l'autobús que el duia a l'escola. Però aquell matí tot era diferent...

A l'autobús no hi cabia ni una agulla. La carretera era tan dolenta, que en Mathias anava fent bots com una pilota cada cop que passaven per damunt d'un sotrac i no parava de donar empentes a les persones del seu voltant, que l'agafaven per evitar que caigués.

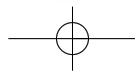

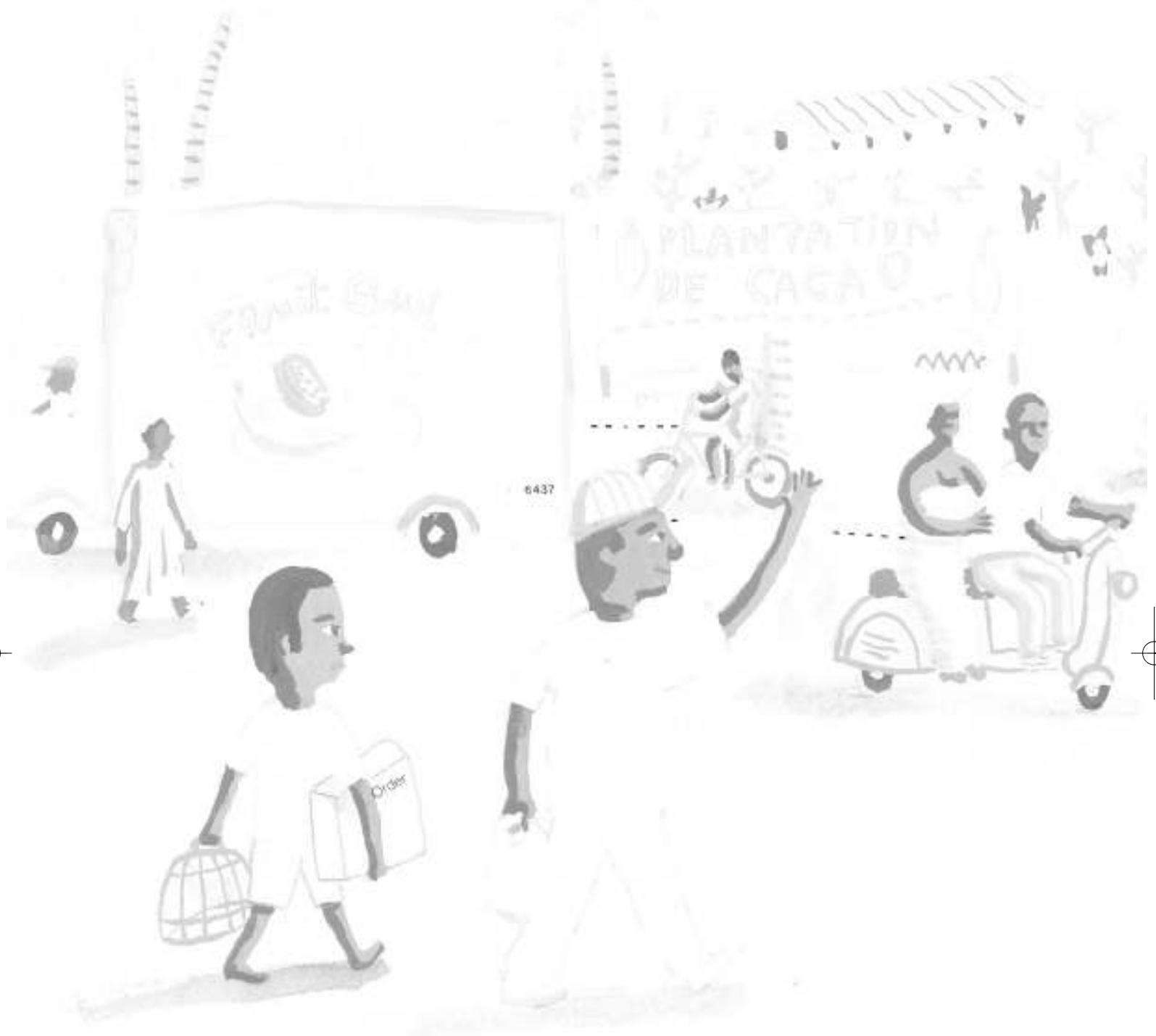
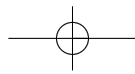

– T’hi acostumaràs, ja ho veuràs...

Va dir l’Amadou rient mentre ajudava en Mathias a posar-se dret. I era ben veritat que ell sí que n’estava, d’acostumat.

Cada dia, tant ell com el seu pare agafaven l’autobús.

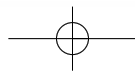

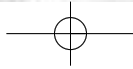
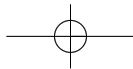
El pare de l'Amadou baixà de l'autobús al poble següent, on treballava en una plantació molt gran de cacau. També en baixà tot una colla de nens de la mateixa edat que en Mathias i l'Amadou. En Mathias preguntà una mica parat:

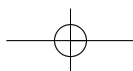
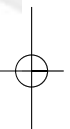
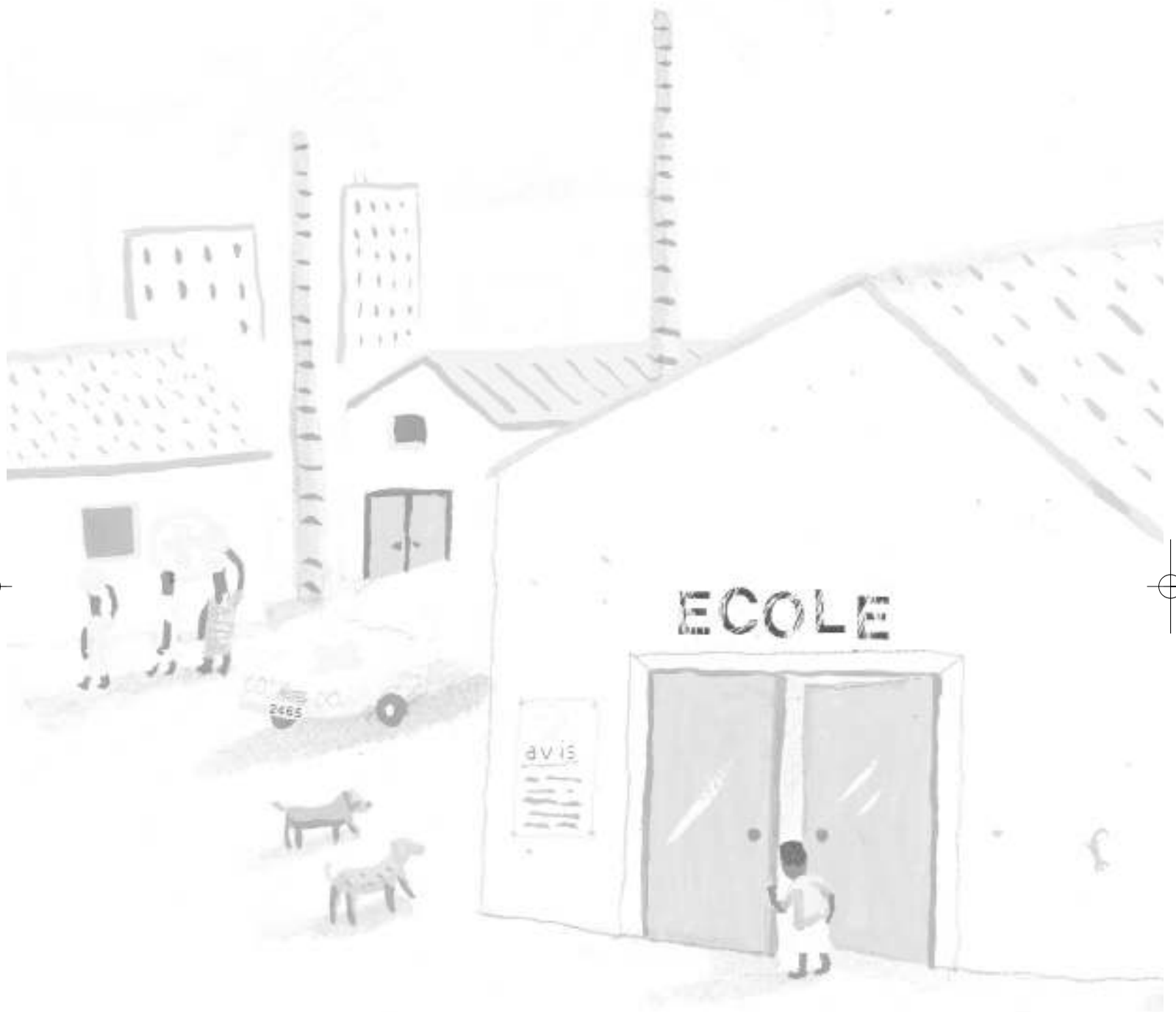
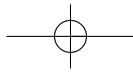
- On van tots?
- A treballar a la plantació, com el meu pare.

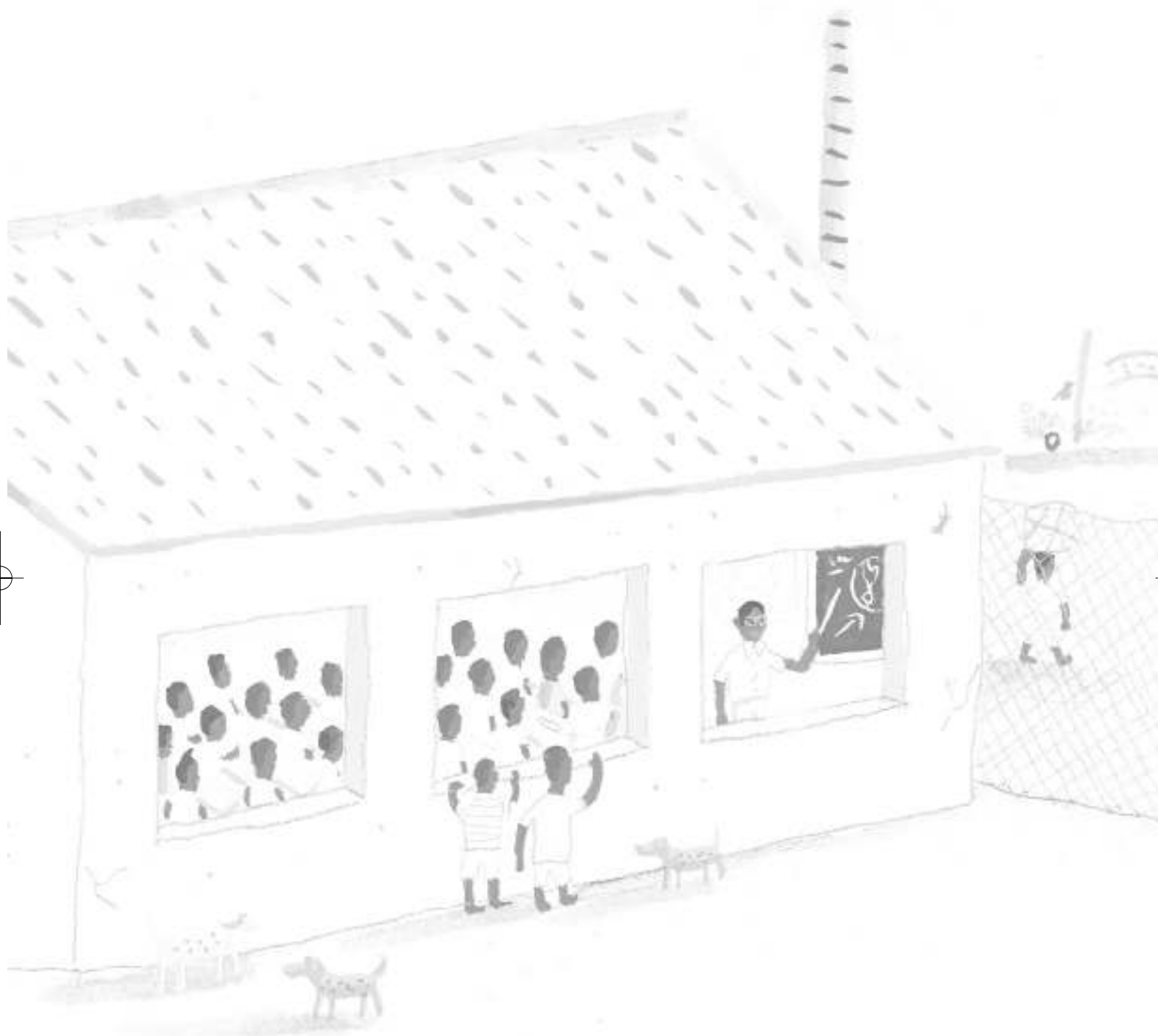
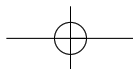
L'Amadou somrigué i afegí:

- T'hi acostumaràs, ja ho veuràs.

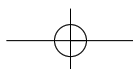

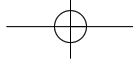
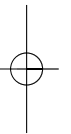
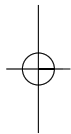
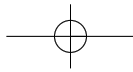

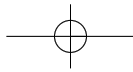
L'escola de l'Amadou es trobava en un edifici pràcticament nou. El van construir alhora que el dispensari del poble, amb els diners de la Unió Europea i dels països que la componen. A classe, el professor assenyalava sobre un vell mapa tots els membres de la Unió Europea. En Mathias se'ls sabia bé i no podia estar-se d'aixecar la mà exclamant:

– Senyor professor, senyor professor! Jo ho sé!

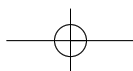
– Té, això et refrescarà.

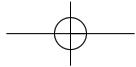
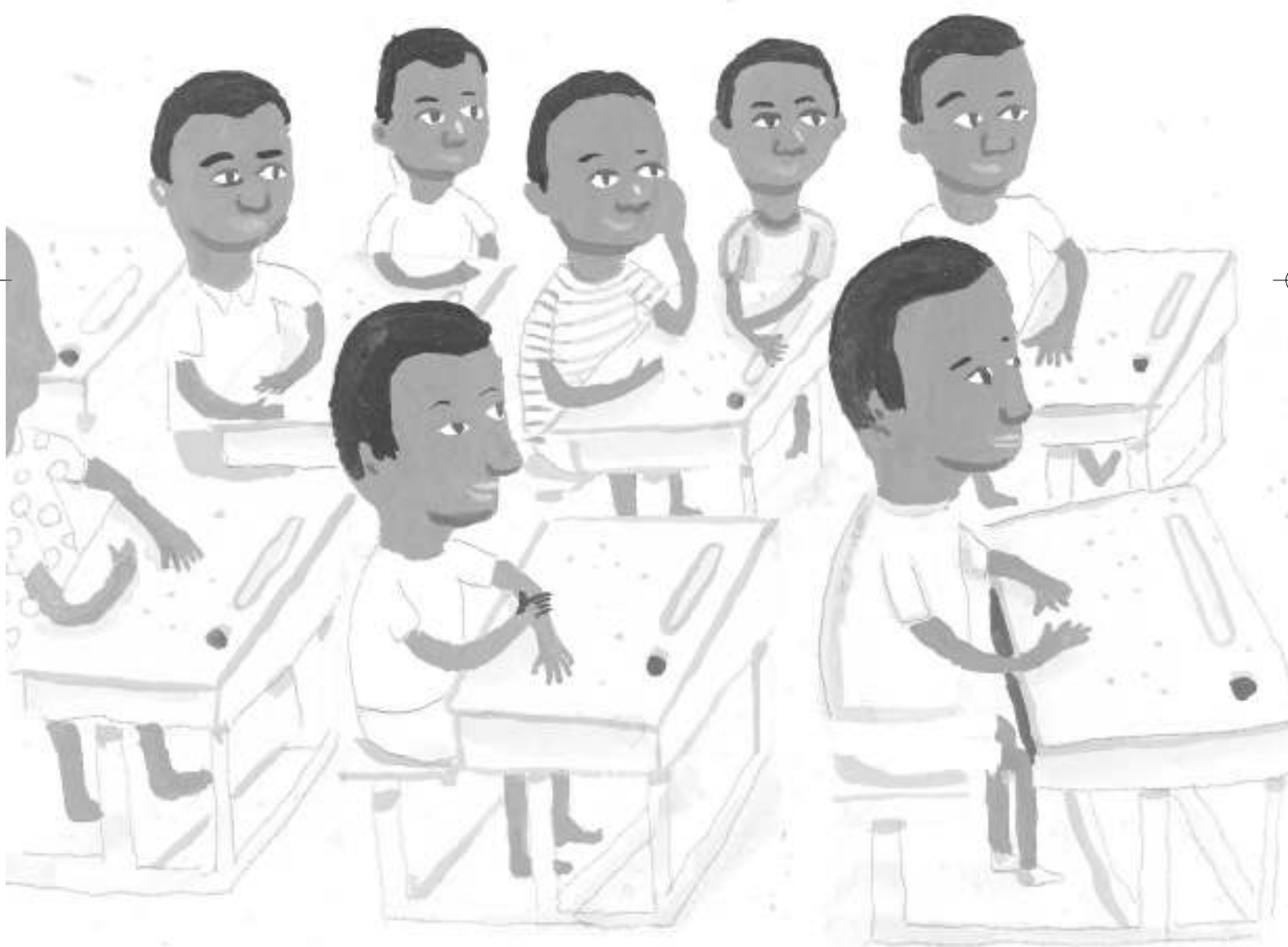
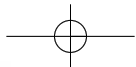
Va dir l'Amadou mentre li atansava un mango. La fruita era deliciosa i molt dolça.

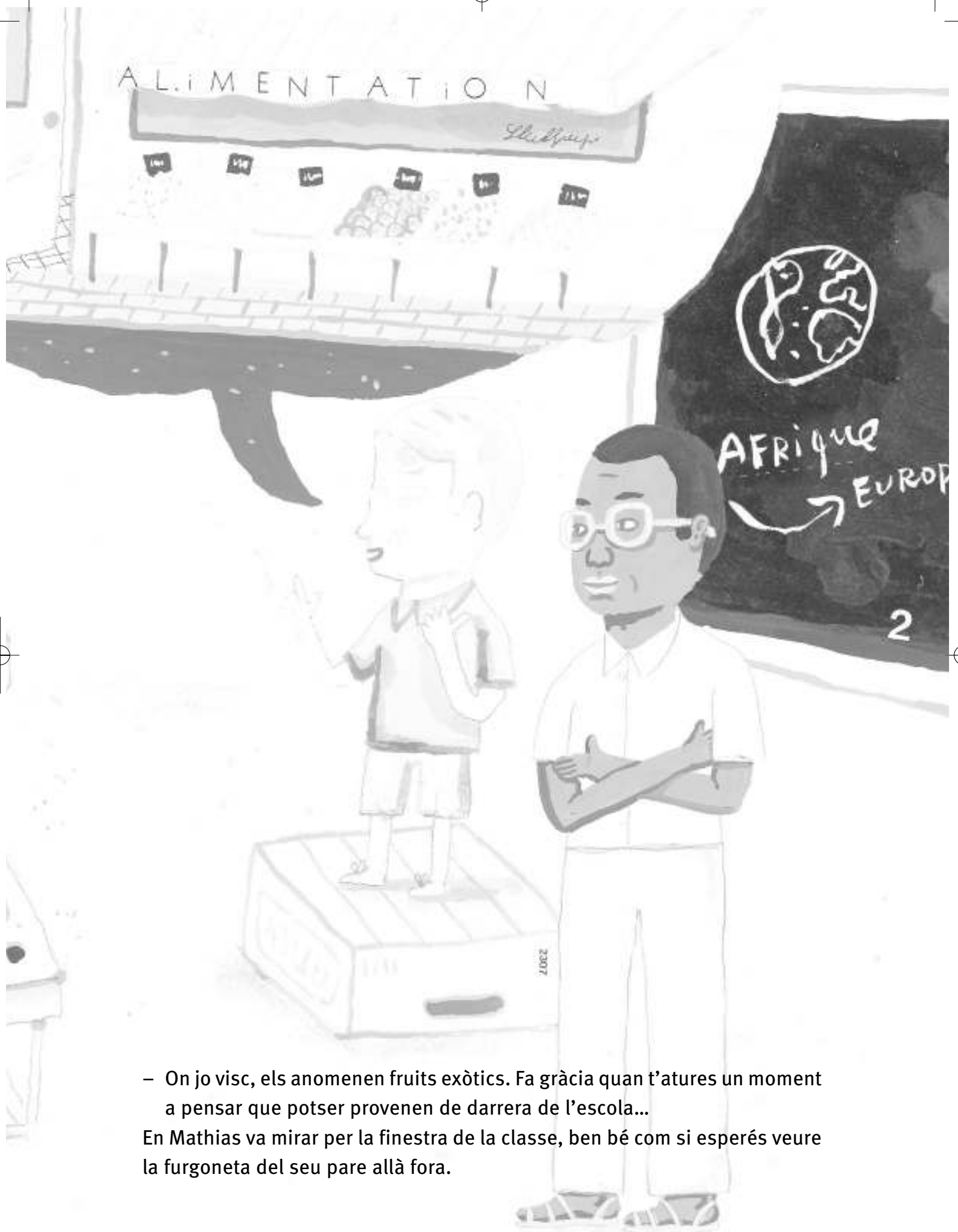
En Mathias va dir somrient:

– A casa també en tenim, són com els de la botiga del pare.

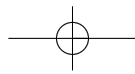
– Que bé que a la gent d'allà on vius els agradin els productes del meu poble!

– On jo visc, els anomenen fruits exòtics. Fa gràcia quan t'atures un moment a pensar que potser provenen de darrera de l'escola...
En Mathias va mirar per la finestra de la classe, ben bé com si esperés veure la furgoneta del seu pare allà fora.

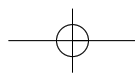
De tornada, l'autobús s'aturà tot de sobte a un costat de la carretera. Un dels neumàtics havia reventat, però ningú no semblava sorprès o amoïnat per aquell retard imprevist.

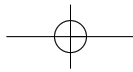
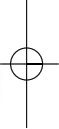
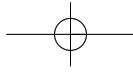
L'Amadou va mirar el seu nou amic i li digué:

– Saps? Això pot trigar una estona... Si vols, podem sortir i continuar a peu...

En Mathias es va posar a riure i respongué:

– D'acord. Suposo que deu ser qüestió d'acostumar-s'hi...

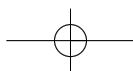
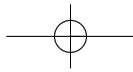

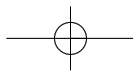

El poble de l'Amadou no era gaire lluny. Els dos nens recorregueren una clariana entre les palmeres. Al final del camí, hi havia un pou molt bonic de pedra i tot de dones que omplien d'aigua enormes gerros de terrissa.

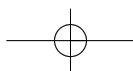
– Hola, Mathias! Em dic Myriam i sóc la mare de l'Amadou.

Digué mentre es posava la gerra damunt el cap com les altres dones. En Mathias la va mirar una mica esparverat. Però fins on podria arribar amb aquella cosa al cap?

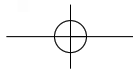
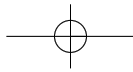

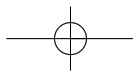
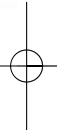
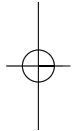
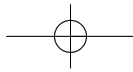

Les dones cantaven mentre caminaven i semblava ben bé com si tinguessin les gerres enganxades al cap. En Mathias i l'Amadou corrien davant seu, pels camps de flors que sens dubte aviat acabarien a les grans ciutats del nord.

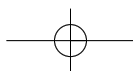
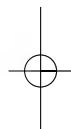
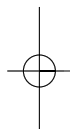
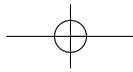

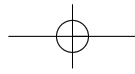

Que n'estava, d'orgullós i content, en Mathias, mentre mostrava la samarreta que el cap del poble li acabava de donar! Era fantàstica, tota de colors vius i càlids.

- T'agrada?
- És genial!

Va dir gairebé xiuxiuejant. Estava tan emocionat que no sabia què dir. Mai el cap d'un poble no l'havia rebut d'aquella manera. Semblava com si fos un rei, un president o alguna cosa així. Necessitava una mica de temps per assimilar-ho tot.

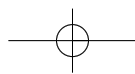

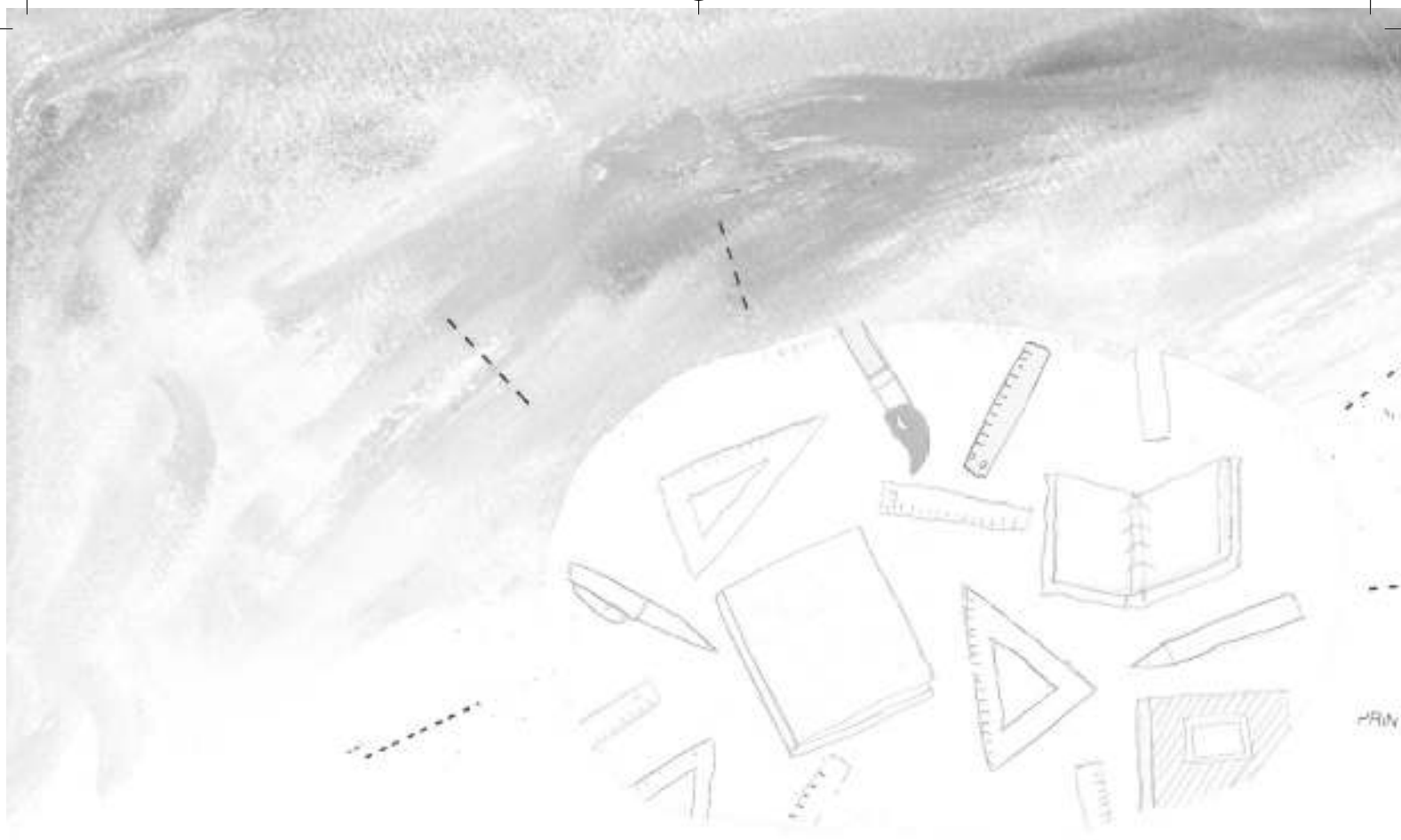

Mentre en Mathias donava un tomb pel poble amb el cap, les dones preparaven el dinar. El cap assenyalà el dispensari i explicà:

– Per aquí hi ha molts accidents. Les carreteres són molt dolentes...

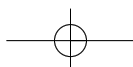
En Mathias assentí amb el cap. I és que davant del cap del poble va pensar que seria millor fer un posat seriós, comportar-se com si sabés perfectament de què parlava. Però en certa manera sí que ho sabia, perquè recordava el vell autobús amb el neumàtic reventat, aturat a un costat de la carretera.

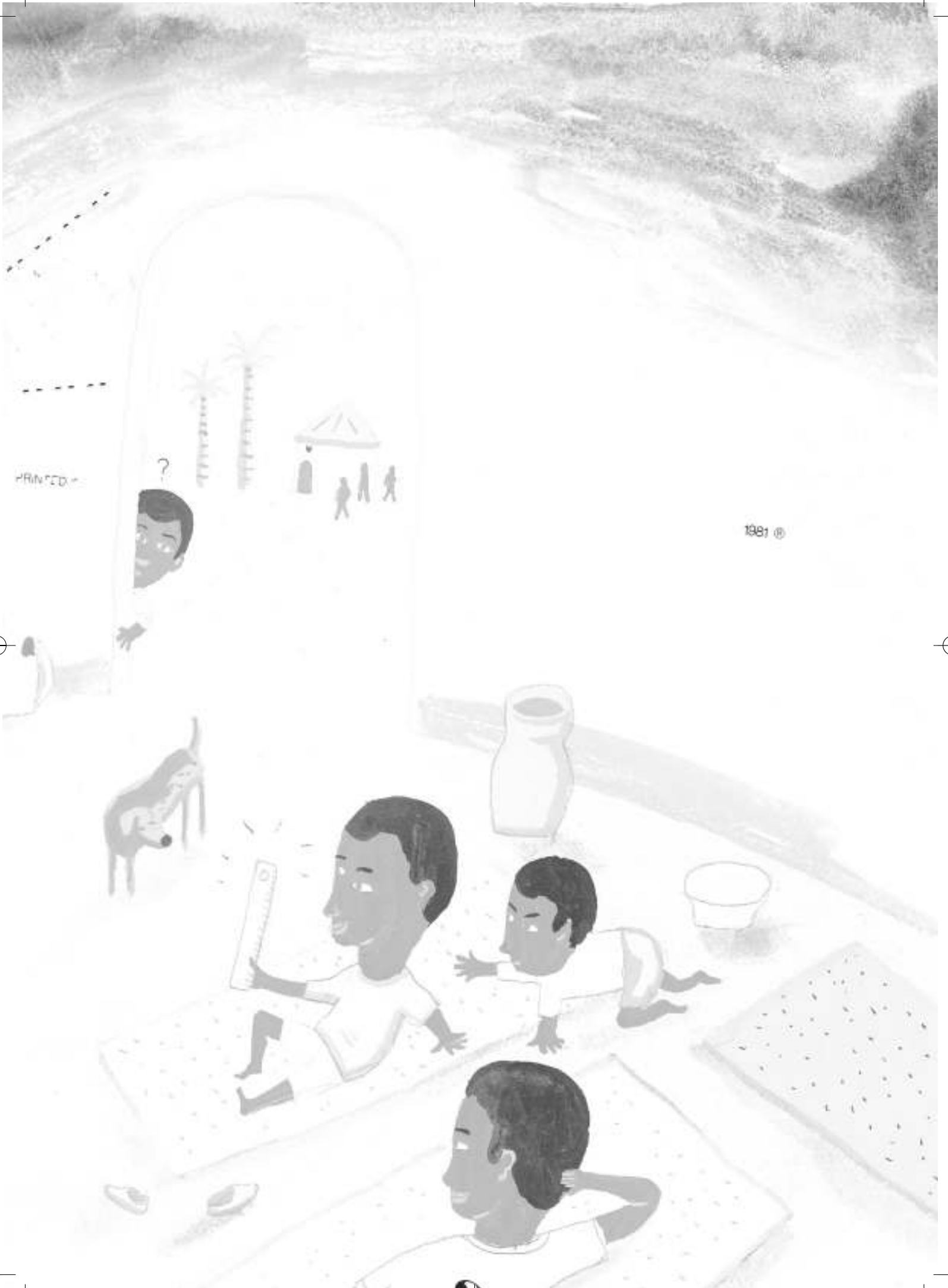

Havia arribat el millor moment del dia, quan podies finalment relaxar-te del tot i passar una bona estona xerrant. En Mathias i l'Amadou eren inseparables.

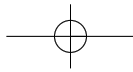
– Saps què? Quan torni a la meua escola, arreplegaré un munt de coses. Tenim moltes coses que potser vosaltres també podríeu fer servir.

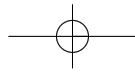

1981 ®

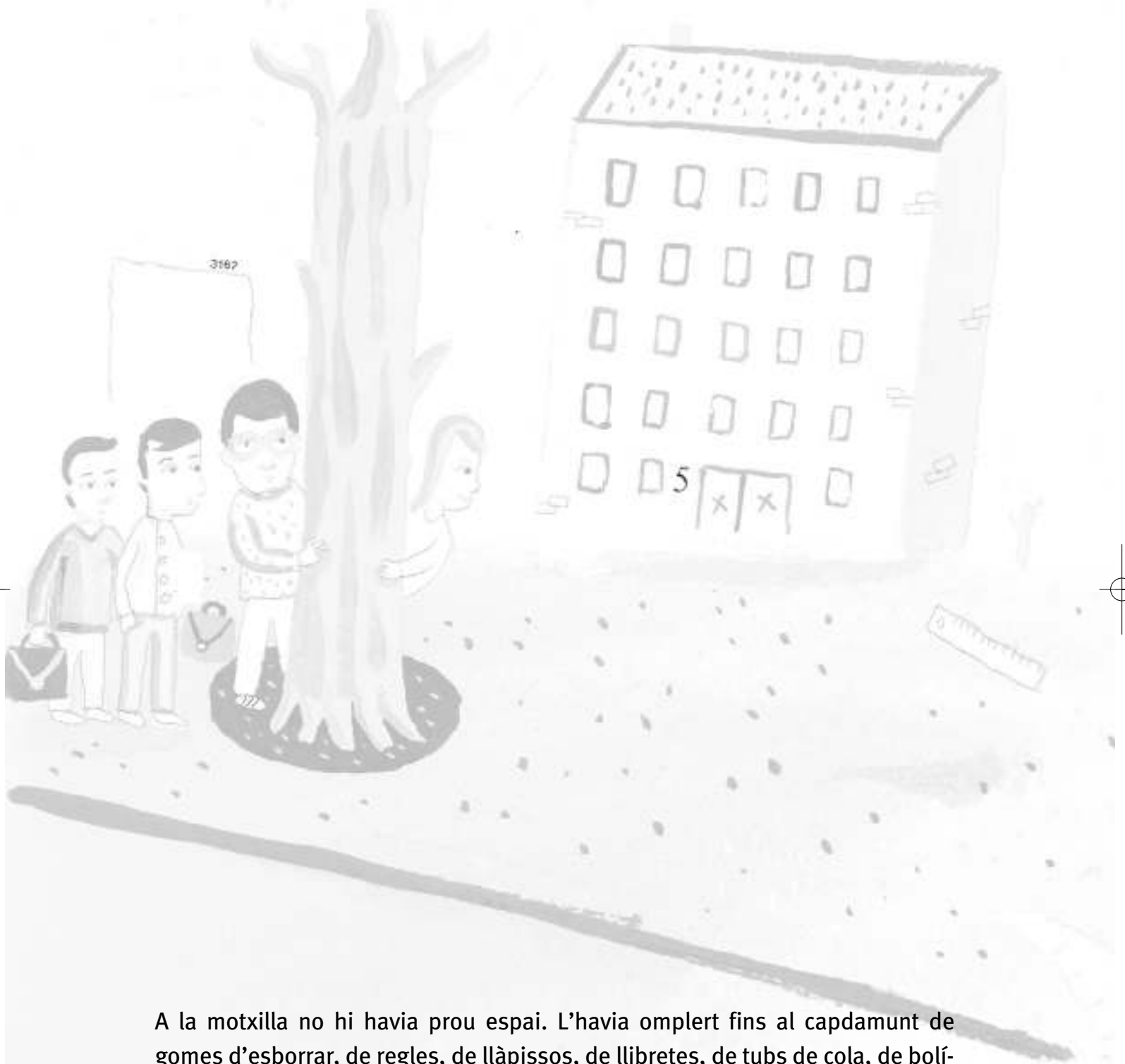
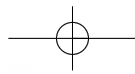

És estrany... Tot és igual i diferent alhora...

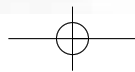
El somni semblava tan real! Fins i tot li havia deixat la llampant samarreta que en Mathias duia amb tant d'orgull pel pati de l'escola, amb els seus amics al voltant demanant-se què havia canviat.

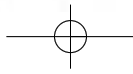
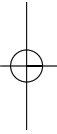
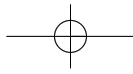
– Ei, Mathias! Però on has estat tota la nit? I mira quina samarreta!

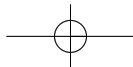

A la motxilla no hi havia prou espai. L'havia omplert fins al capdamunt de gomes d'esborrar, de regles, de llàpissos, de llibretes, de tubs de cola, de bolígrafs nous de trinca... En Mathias no s'ho podia creure, era increïble! Tots els seus amics s'havien adonat de la importància de compartir les coses amb les persones que no només existeixen als somnis i que ens poden oferir molt més que la seva amistat.

Per tal d'ajudar els teus pares, el teu professor o les persones que hagin llegit amb tu aquesta petita història a explicar-te millor què és la cooperació al desenvolupament i què podem fer per intentar pal·liar la pobresa al món, la Unitat d'Informació i Comunicació de la Direcció General de Desenvolupament (Comissió Europea) n'ha publicat un manual pedagògic més detallat.

Demana'ls que s'informin a través d'Internet: http://ec.europa.eu/development/index_en.cfm o a l'Oficina de Publicacions Oficials de les Comunitats Europees.

EDITOR

Georges Eliopoulos
Comissió Europea
Direcció General de Desenvolupament
Unitat d'Informació i Comunicació
Rue de la Loi, 200
B-1049 Brussel·les

ASSESSOR

Luc Dumoulin, Mostra! Communication

IL·LUSTRACIONS

Philippe de Kemmeter

TEXTOS

Ariane Le Fort – Valérie Michaux

DISSENY GRÀFIC

Marc Dausimont

Imprès a Bèlgica

COMISSIÓ EUROPEA

Luxemburg: Oficina de Publicacions Oficials
de les Comunitats Europees
2007– 36 pàg. –20x28 cm
ISBN 978-92-79-06224-7

